

Prejudiciniai klausimai

- 1) Ar Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/5/EB⁽¹⁾ 8 straipsnį dėl laisvo radijo ryšio įrenginių ir telekomunikacijų galinių įrenginių (toliau — aparatai) galima aiškinti taip, kad prekybai aparatais, kuriems taikoma ši direktyva ir kuriuos kitoje valstybėje narėje registruotą buveinę turintis gamintojas yra pažymėjęs atitikties ženklu „CE“, negalima nustatyti kitų nei šiame straipsnyje nustatytų pareigų?
- 2) Ar atsižvelgus į su prekyba susijusias pareigas Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/95/EB⁽²⁾ 2 straipsnio e ir f punktus galima aiškinti, taip, kad gamintoju gali būti laikomas ir valstybėje narėje aparatus parduodantis subjektas (nedalyvaujantis gamyboje), kurio registruota buveinė nėra toje pačioje valstybėje narėje, kaip gamintojo?
- 3) Ar Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/95/EB 2 straipsnio e punkto i, ii ir iii papunkčius bei f punktą galima aiškinti taip, kad kitoje valstybėje narėje pagamintų aparatų platintojas (kuris nėra gamintojas) gali būti įpareigotas parengti atitikties deklaraciją, kurioje pateikiami šių aparatų techniniai duomenys?
- 4) Ar Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/95/EB 2 straipsnio e punkto i, ii ir iii papunkčius bei f punktą galima aiškinti taip, kad vien tam tikrų aparatų prekyba valstybėje narėje, kurioje yra jo registruota buveinė, užsiimantis subjektas, jeigu jo vykdoma platinimo veikla neturi poveikio aparatų ypatybių saugai, gali būti laikoma ir šių aparatų gamintoju?
- 5) Ar Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/95/EB 2 straipsnio f punktą galima aiškinti taip, kad platintojui, kurio sąvoka pateikta šioje nuostatoje, galima nustatyti reikalavimus, kurie pagal šią direktyvą gali būti nustatyti tik gamintojui, kurio sąvoka pateikta jos 2 straipsnio e punkte, pavyzdžiui, kad jis parengtų aparatų techninių reikalavimų atitikties deklaraciją?
- 6) Ar galima EB 30 straipsniu (buvęs Romos sutarties 36 straipsnis) ir taip vadinamaisiais privalomaisiais reikalavimais (mandatory requirements), o taip pat atsižvelgus ir į lygiavertiškumo principą (principle of equivalence) bei abipusio pripažinimo principą (mutual recognition) pagrįsti *Dassonville* taisyklės išimtį?
- 7) Ar galima EB 30 straipsnį (buvęs Romos sutarties 36 straipsnis) aiškinti taip, kad prekyba įvežtomis prekėmis ir importas negali būti ribojami remiantis kitais motyvais, nei nustatyti šio straipsnyje?
- 8) Ar atitikties ženklas „CE“ atitinka lygiavertiškumo ir abipusio pripažinimo principais keliamus bei EB

30 straipsniu (buvęs Romos sutarties 36 straipsnis) nustatytus reikalavimus?

- 9) Ar atitikties ženklą „CE“ reikia aiškinti taip, kad valstybės narės negali pagrįsti kitų nei šiam ženklinimui nustatytų aparatų techninių ar kokybės normų taikymo?
- 10) Ar Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/95/EB 6 straipsnio 1 dalį ir 8 straipsnio 1 dalies antrąjį sakinį galima aiškinti taip, kad prekybos prekėmis tikslais gamintojui ir platintojui, kai gamintojas neprekiauja prekėmis, gali būti taikomos tos pačios pareigos?

⁽¹⁾ 1999 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/5/EB radijo ryšio įrenginių ir telekomunikacijų galinių įrenginių bei abipusio jų atitikties pripažinimo (OL L 91, p. 10).

⁽²⁾ 2001 m. gruodžio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/95/EB dėl bendros gaminių saugos (OL L 11, p. 4).

2008 m. balandžio 7 d. Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje VB Pénzügyi Lízing Zrt. prieš Ferenc Schneider

(Byla C-137/08)

(2008/C 183/15)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Atsakovas: Ferenc Schneider

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyva 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais⁽¹⁾ užtikrinama vartotojų apsauga reikalauja, kad, nepaisant procedūros rūšies ir to, ar tai yra ginčo procedūra, nacionalinis teismas, atlikdamas savo jurisdikcijos kontrolę *ex officio* vertintų ir nagrinėjamos sutarties sąlygos nesąžiningumą, nors to nebuvo prašoma?

2. Teigiamai atsakius į pirmąjį klausimą, į kokius kriterijus nacionalinis teismas turi atsižvelgti vykdydamas šią kontrolę, būtent tuo atveju, kai pagal sutarties sąlygą jurisdikcija suteikiama ne atitinkamam paslaugų teikėjo registruotos buveinės vietos teismui, o kitam netoli šios buveinės vietos esančiam teismui?
3. Ar pagal prie Europos Sąjungos sutarties, Europos Bendrijos steigimo sutarties ir Europos atominės energijos bendrijos steigimo sutarties pridėto Protokolo dėl Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnio pirmąją pastraipą nacionalinis teismas negali *ex officio* informuoti savo valstybės narės Teisingumo ministro apie prejudicinio sprendimo priėmimo procesą tuo pat metu, kai jis inicijuojamas?

(¹) OL L 95, p. 29.

2008 m. balandžio 7 d. Fővárosi Itélőtábla (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH prieš Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Byla C-138/08)

(2008/C 183/16)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Fővárosi Itélőtábla (Vengrija)

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovai: Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH

Atsakovas: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Į bylą įstojusi šalis: Budapest Főváros Önkormányzata

Prejudiciniai klausimai

- 1) Ar Direktyvos 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo 44 straipsnio 3 dalyje, kuri pakeitė Tarybos direktivos 93/37/EEB (¹) 22 straipsnį, nustatyta taisyklė taikoma,

jei pirkimo procedūra buvo pradėta tada, kai Direktyva 2004/18/EB (²) jau galiojo, nors jos įgyvendinimo terminas nebuvo pasibaigęs ir ji nebuvo perkelta į nacionalinę teisę?

- 2) Jei į pirmą klausimą atsakoma teigiamai, klausiamo, ar derybų, skelbiant skelbimą apie pirkimą, atveju atsižvelgiant į Direktyvos 2004/18/EB 44 straipsnio 3 dalį, kurioje nustatyta, jog „bet kuriuo atveju pakviestų dalyvauti kandidatų skaičius turi būti pakankamas, kad būtų užtikrinta reali konkurencija“, tinkamų kandidatų skaičiaus ribojimą reikia aiškinti taip, kad antroje stadijoje (sudarant sutartį) turi būti dalyvauti minimalus kandidatų skaičius (trys).
- 3) Jei į pirmą klausimą atsakoma neigiamai, Teisingumo Teismo klausiamo, ar Tarybos direktyvos 93/37/EEB dėl viešojo darbų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (toliau — direktyva) 22 straipsnio 3 dalies „pakankamai tinkamų kandidatų“ reikalavimą reikia aiškinti taip, kad kvietimo pateikti pasiūlymus procedūra negali būti tęsiama, jei nepasiekiamas minimalus pakviestų dalyvauti tinkamų kandidatų skaičius (trys).
- 4) Jei į trečią klausimą Teisingumo Teismas atsakys neigiamai, dar pateikiamas klausimas, ar Direktyvos 22 straipsnio 2 dalies antroji pastraipa, numatyta tarp ribotam konkursui taikomų normų, pagal kurią „bet kuriuo atveju pakviestų dalyvauti kandidatų skaičius turi būti pakankamas, kad būtų užtikrinta reali konkurencija“, taikoma dviejų stadijų derybų procedūroms, kurias reglamentuoja 3 dalis.

(¹) OL L 199, p. 54.

(²) OL L 134, p. 114.

2008 m. balandžio 7 d. Oberlandesgericht Karlsruhe (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš Rafet Kąku

(Byla C-139/08)

(2008/C 183/17)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Oberlandesgericht Karlsruhe